

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2017 r., wydanym w sprawie z powództwa M. C. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowo-akcyjnej w G. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo i nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że prawomocnym wyrokiem z dnia 22 maja 2007 r., wydanym w sprawie III C 1219/06, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od M. C. na rzecz Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G. kwotę 15.520,55 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 12.979,62 zł naliczanych według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie, ustalonej przez Zarząd Kasy dla kredytów przeterminowanych, w wysokości 40 % w stosunku rocznym, od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 22 maja 2007 r. oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 2.540,93 zł od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 22 maja 2007 r., a zasądzoną kwotę rozłożył na 25 miesięcznych rat, płatnych w terminie do dnia 10-tego każdego miesiąca, poczynając miesiąc od uprawomocnienia się wyroku z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności, jak również kwotę 780,00 zł tytułem zwrotu kosztów wpisu sądowego. Dnia 12 października 2007 r. wyrok ten zaopatrzony został w klauzulę wykonalności, a w dniu 27 grudnia 2007 r., poprzednik prawny pozwanego złożył wniosek o wszczęcie egzekucji; w toku postępowania komornik przekazał wierzycielowi na poczet zasądzonego świadczenia kwotę 2.612,55 zł. W dniu 19 października 2012 r. organ egzekucyjny umorzył postępowanie przeciwko powódce z powodu bezskuteczności dalszej egzekucji. Sąd ustalił dalej, że Towarzystwo (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowo-akcyjna w G. jest następcą prawnym (...) im. (...) w G. i w dniu 24 sierpnia 2015 r. złożyło wniosek o nadanie przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na swoją rzecz jako następcy pierwotnego wierzyciela, a żądanie to uwzględniono postanowieniem z dnia 11 grudnia 2015 r. wydanym w sprawie II 1 Co 7089/15. W dniu 23 marca 2016 r. na wniosek pozwanego wszczęto kolejne postępowanie egzekucyjne w celu realizacji tytułu, które nadal jest w toku. Wszelkie środki przekazane wierzycielowi pozyskane zostały w trybie egzekucji, a dłużniczka nie uiściła bezpośrednio na rzecz wierzyciela żadnej części świadczenia objętego tytułem. Oceniając zgromadzony materiał dowodowy, Sąd I instancji odmówił waloru wiarygodności jedynie wyjaśnieniom powódki w zakresie, w jakim twierdziła, że świadczenie na rzecz wierzyciela zostało spełnione w większym rozmiarze aniżeli wynika to z załączonych do akt dokumentów.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd meriti doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, iż przedmiotem powództwa przeciwegzekucyjnego jest kwestia wykonalności orzeczenia zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, a zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być przedmiotem badania sądowego tylko wówczas, gdy powód powołuje się na zdarzenia mające miejsce już po wydaniu tytułu egzekucyjnego. Sąd nie miał wątpliwości, że przedawnienie roszczenia jest niewątpliwie okolicznością rzutującą na dopuszczalność realizacji tytułu, niemniej jednak podzielił stanowisko strony pozwanej, iż na gruncie przedmiotowej sprawy stan przedawnienia nie zaistniał. Przywołał art. 125 k.c., z którego wynika, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się zawsze z upływem lat dziesięciu, jeżeli jednak obejmuje ono świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Zaznaczono, że roszczenie odsetkowe zalicza się do roszczeń o świadczenia okresowe, ale w myśl powołanego przepisu trzyletni termin przedawnienia dotyczyć może tylko odsetek należnych na przyszłość. Wywiedziono dalej, że stosownie do art. 124 k.c. bieg przedawnienia należy liczyć od daty uprawomocnienia się orzeczenia, ale po każdym jego przerwaniu biegnie ono na nowo, a w razie przerwania jego biegu przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju nie biegnie ono na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Zdaniem Sądu Rejonowego, pozwany trafnie podniósł, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz zarówno pierwotnego wierzyciela, jak i jego następcy, przerywa bieg przedawnienia tak co do roszczenia głównego, jak i co do odsetek, gdyż zmierza bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Pozwany i jego poprzednik

wnioskowali o nadanie tytułowi klauzul wykonalności na swoją rzecz, a następnie w oparciu o tak uzyskany tytuł wykonawczy wszczynali egzekucję. Sąd wskazał, że odsetki za okres od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 22 maja 2007 r. zostały w wyroku skapitalizowane, doliczone do sumy dłużnej i wraz z nią rozłożone na raty, a w związku z tym na gruncie art. 125 k.c., podobnie jak zasądzona tytułem kosztów procesu 780,00 zł, podlegają przedawnieniu 10-letniemu, zaś skoro wyrok zapadł 22 maja 2007 r., to nawet gdyby wierzyciel pozostawał bezczynny, termin przedawnienia i tak upłynąłby dopiero w maju 2017 r. Odnosząc się natomiast do odsetek ustawowych zasądzonych od ewentualnie nieterminowo spłacanych rat, Sąd stwierdził, że w ich przypadku – jako odsetek należnych na przyszłość od dnia uprawomocnienia się wyroku – zastosowanie ma 3-letni termin przedawnienia, jednakże i on nie upłynął z uwagi na wskazane wyżej czynności tak pierwotnego wierzyciela, jak i jego następcy prawnego, skutkujące każdorazowo przerwaniem biegu przedawnienia. Nie podzielono też twierdzenia powódki, że doszło do spełnienia świadczenia w zakresie należności głównej co do kwoty 946,80 zł, gdyż nie zostało udowodnione, iż M. C. spełniła przedmiotowe świadczenie po wydaniu tytułu. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że przesłanką zasadności powództwa przeciwegzekucyjnego nie jest fakt wyegzekwowania świadczenia w ramach prowadzonej egzekucji, ponieważ okoliczność ta jest na tytule odnotowywana, a wobec tego żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w tej części jest bezprzedmiotowe, gdyż tytuł został już zrealizowany co do roszczenia wyegzekwowanego. W tym stanie rzeczy Sąd powództwo oddalił, orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na okoliczności leżące u podstaw wcześniejszego zwolnienia powódki z kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 9.742,64 zł oraz oddalającej wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, domagając się jego zmiany poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 22 maja 2007 r., wydanego w sprawie III C 1219/06, w części, tj. co do kwoty 9.742,64 zł stanowiącej odsetki opisane w pkt 1 tego wyroku w kwocie 3.407,62 zł oraz odsetki opisane w pkt 2 tego wyroku w kwocie 6.728,48 zł, a także poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 100 k.p.c., jak również żądając zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Kwestionowanemu rozstrzygnięciu apelująca zarzuciła naruszenie:

1. art. 125 § 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że odsetki, zasądzone w wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 22 maja 2007 r., wydanym w sprawie III C 1219/06, korzystają z dziesięcioletniego, a nie trzyletniego, terminu przedawnienia;
2. art. 123 § 1 k.c. przez przyjęcie, że czynności wierzyciela przerwały bieg przedawnienia co do wszystkich należności zasądzonych w wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 22 maja 2007 r., wydanym w sprawie III C 1219/06, w sytuacji, gdy co do odsetek w łącznej kwocie 9.742,64 zł wierzyciel nie podejmował żadnych działań w okresie od dnia 12 października 2007 r. do dnia 17 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił następującą okoliczność faktyczną:

W dniu 1 lutego 2008 r. Spółdzielcza (...) im, F. S. w G., będąca poprzednikiem prawnym pozwanego, wystąpiła z wnioskiem o wszczęcie egzekucji następujących kwot:

- 649,08 zł tytułem odsetek od kwoty 12.979,62 zł w wysokości 40 % od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 22 maja 2007 r. i odsetek ustawowych od kwoty 2.540,93 zł od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 22 maja 2007 r.;
- 2.483,28 zł tytułem rat wymagalnych od dnia 11 września 2007 r. do dnia złożenia wniosku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty (tj. 4 raty x 620,82 zł);
- 48,90 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 27 grudnia 2007 r.;
- 780,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

- 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów nadania klauzuli wykonalności

(wniosek o wszczęcie egzekucji, k. 1 załączonych akt egzekucyjnych Km 81/08 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi H. J.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację okazała się w części zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia. Tytułem wstępu stwierdzić trzeba, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo – w większej części – ustalonego stanu faktycznego, a ustalenia te Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne, uznając za zbędne ponowne ich przytaczanie i nie dostrzegając potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Jedynym nieprawidłowym ustaleniem dokonany przez Sąd Rejonowy było stwierdzenie, że wniosek o wszczęcie egzekucji w sprawie Km 81/08 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi H. J. został złożony w dniu 27 grudnia 2007 r. – w rzeczywistości w tej dacie zostało sporządzone pismo wszczynające postępowanie, natomiast z widniejącej na niej prezentaty wynika, że zostało ono złożone do komornika w dniu 1 lutego 2008 r. – niemniej jednak ta różnica dat nie ma jakiegokolwiek wpływu na treść rozstrzygnięcia, gdyż w obu przypadkach doszłoby do przerwania biegu przedawnienia. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma natomiast fakt, którego ustalenia Sąd I instancji zaniedbał, a mianowicie zakres żądania zawartego w tym wniosku egzekucyjnym determinujący stwierdzenie, co do jakiej części objętych tytułem roszczeń złożenie wniosku egzekucyjnego skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia; w tym zakresie konieczne było uzupełnienie przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Niedokonanie tego ustalenia na wcześniejszym etapie sprawy skutkowało nieprawidłową oceną konsekwencji prawnych jej stanu faktycznego przez Sąd meriti w kontekście przedawnienia odsetek ustawowych od niespłaconych przez powódkę rat.

W pierwszej kolejności jednak odnotować trzeba, że chybiony jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 125 § 1 k.c. Wbrew pogładowi forsowanemu przez skarżącą w wywiedzionym środku odwoławczym, odsetki, zasądzone w pkt 1 wyroku stanowiącego przedmiotowy tytuł egzekucyjny, nie korzystają z trzyletniego terminu przedawnienia, lecz ma tu zastosowanie termin dziesięcioletni. Nie ma tu większego znaczenia fakt, że odsetki zostały one w treści orzeczenia skapitalizowane, gdyż z treści art. 125 § 1 k.c. wynika jasno, że trzyletni termin przedawnienia stosuje się do tylko tych świadczeń okresowych stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądowym, które są należne w przyszłości. Zgodnie z ugruntowanym już stanowiskiem Sądu Najwyższego, w pełni aprobowanym przez Sąd odwoławczy, chodzi tu o roszczenia dotyczące odsetek za opóźnienie należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się wyroku (tak np. w wyroku SN z dnia 15 stycznia 2014 r., I CSK 197/13, OSNC Nr 10 z 2014 r., poz. 106, w wyroku SN z dnia 12 maja 2016 r., IV CSK 528/15, „Monitor Prawa Bankowego” Nr 3 z 2017 r., s. 43 i w wyroku SN z dnia 20 maja 2015 r., I CNP 28/14, niepubl.). W świetle powyższego uznać należy, że do odsetek, o których mowa w pkt 1 tytułu wykonawczego, ma zastosowanie – wbrew twierdzeniom apelującej – dziesięcioletni termin przedawnienia, gdyż były one wymagalne już w dacie jego uprawomocnienia się, natomiast trzyletni termin przedawnienia odnosi się do odsetek, o których mowa w pkt 2 wyroku – jako należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się wyroku.

Częściowo zasadny jest natomiast zawarty w apelacji zarzut naruszenia art. 123 § 1 k.c. Skarżąca trafnie wskazuje, że pismo wszczynające egzekucję w sprawie Km 81/08 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi H. J. obejmowało swoim zakresem (jeśli chodzi o należności odsetkowe objęte tytułem wykonawczym):

- co do należności z punktu 1 jedynie kwotę 649,08 zł;
- co do należności z punktu 2 – kwotę 48,90 zł naliczoną od dnia wymagalności pierwszych czterech rat (tj. płatnych we wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 2007 r.) do dnia 27 grudnia 2007 r. oraz dalsze odsetki ustawowe od tychże rat od dnia 28 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty.

Nie budzi wątpliwości, że czynność przerywająca bieg terminu przedawnienia dotyczy wyłącznie tego roszczenia lub roszczeń, w szczególności w zakresie jego (ich) wysokości, które jest (są) objęte żądaniem pozwu, wniosku lub innej czynności procesowej. Oznacza to, że opisane wyżej wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerwało bieg przedawnienia tylko wobec roszczeń objętych wnioskiem egzekucyjnym, natomiast nie odniosło tego skutku wobec należności w tym wniosku niewymienionych.

Analizując zatem – z uwzględnieniem tej okoliczności – konsekwencje prawne stanu faktycznego w rozpoznawanej sprawie na gruncie art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. w związku z art. 125 § 1 k.c., wskazać należy, że bez wątpienia wszczęcie postępowania o nadanie tytułowi klauzuli wykonalności na rzecz poprzednika prawnego pozwanego przerwało bieg przedawnienia, które zaczęło biec na nowo od chwili nadania klauzuli w dniu 12 października 2007 r.; zważywszy, że klauzula dotyczyła wszystkich zasądzonych należności, uznać trzeba, że przerwanie biegu przedawnienia dotyczyło całości roszczeń objętych tytułem. Późniejsze wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie przerwało jednak biegu przedawnienia – wbrew stanowisku Sądu meriti – w odniesieniu do należności odsetkowych nieobjętych wnioskiem egzekucyjnym, tj. wobec odsetek zasądzonych w punkcie 1 wyroku ponad kwotę 649,08 zł oraz wobec zasądzonych w punkcie 2 wyroku odsetek ustawowych od rat wymagalnych po grudniu 2007 r. Wobec faktu, że kolejną czynnością wierzyciela skutecznie przerywającą bieg przedawnienia było złożenie przez pozwanego – jako następcy prawnego poprzedniego wierzyciela – w dniu 24 sierpnia 2015 r. wniosku o nadanie tytułowi klauzuli wykonalności na jego rzecz, przyjąć należy, że czynność ta odniosła skutek wobec nieobjętych wnioskiem egzekucyjnym roszczeń odsetkowych stwierdzonych w punkcie 1 wyroku – gdyż w tym przypadku termin przedawnienia wynosił lat 10 i, biegnąc od dnia 12 października 2007 r., nadal nie upłynął – natomiast odmiennie należy ocenić skutki tych działań wobec należności odsetkowych od nieuiszczonych rat wymagalnych po grudniu 2007 r. W tym wypadku, stosownie do art. 125 § 1 zd. II k.c., termin przedawnienia wynosił 3 lata, co oznacza, że nie uległy przedawnieniu jedynie odsetki za opóźnienie od poszczególnych należności ratalnych za okres ostatnich trzech lat przed dokonaniem czynności przerywającej bieg przedawnienia w dniu 24 sierpnia 2015 r., natomiast skutecznie przedawniły się odsetki za okres wcześniejszy, należne od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia 23 sierpnia 2012 r. Przedawnienie takie – jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy – jest okolicznością rzutującą na dopuszczalność egzekwowania orzeczenia stwierdzonego tytułem, a więc stanowi przesłankę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840 § 1 pkt.2 k.p.c.

Konsekwencją powyższego wyводу musi być zmiana zaskarżonego wyroku w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. polegająca na częściowym pozbawieniu wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego. Choć w rzeczywistości powódce przysługiwało zasadne roszczenie w odniesieniu do należności odsetkowych od poszczególnych rat należnych po grudniu 2007 r., począwszy od daty ich wymagalności do dnia 23 sierpnia 2012 r., to jednak określony w apelacji zakres zaskarżenia dotyczył pozbawienia tytułu wykonalności w odniesieniu do odsetek od należności ratalnych do dnia 16 sierpnia 2012 r.; różnica ta wynikała zapewne z odczytania przez skarżącą daty pisma pozwanego zawierającego wniosek o nadanie na jego rzecz klauzuli wykonalności i błędnego utożsamienia jej z datą złożenia tego wniosku do Sądu, choć sam pozwany przyznał, że nastąpiło to dopiero w dniu 24 sierpnia 2015 r., a Sąd Rejonowy poczynił tożsame z tym twierdzeniem ustalenie faktyczne. Wobec niemożności wykroczenia poza granice zaskarżenia Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok jak w punkcie I sentencji orzeczenia, natomiast w pozostałym zakresie apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną. Korekta orzeczenia merytorycznego skutkować musiała modyfikacją orzeczenia Sądu meriti także w odniesieniu do kosztów. Powódka dochodziła pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności co do łącznej kwoty 17.572,51 zł (946,80 zł + 4.056,70 zł + 12.568,91 zł = 17.572,41 zł), a ostatecznie uwzględniono jej roszczenie co do kwoty 6.355,02 zł (łączna kwota odsetek wymienionych w pkt 1 a-u), co oznacza, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wygrała sprawę w 36,05 % (6.355,02 zł : 17.572,51 zł x 100 % = 36,05 %). Wobec faktu, że obie strony procesu poniosły na tym etapie sprawy koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w tożsamej wysokości, M. C. przy zastosowaniu art. 100 zd. I k.p.c. musiałaby zwrócić przeciwnikowi część poniesionych przez niego kosztów – zważywszy jednak, że pozwany nie zaskarżył rozstrzygnięcia Sądu I instancji, który nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd odwoławczy nie miał podstaw do skorygowania tego rozstrzygnięcia. Konieczna była natomiast modyfikacja rozstrzygnięcia o kosztach sądowych wyłożonych przez Skarb Państwa za powódkę zwolnioną od obowiązku ich ponoszenia w postaci opłaty od pozwu w wysokości 879,00 zł. Przy zastosowaniu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach

sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2018 r., poz. 300) w związku z art. 100 zd. I k.p.c. należało ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi odpowiednią część tej należności w kwocie 316,88 zł ($36,05\% \times 879,00 \text{ zł} : 100\% = 316,88 \text{ zł}$), natomiast art. 113 ust. 4 tejże ustawy uzasadniał nieobciążanie M. C. obowiązkiem zwrotu pozostałej części tych kosztów.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 100 zd. I k.p.c., mając na uwadze fakt, że skarżąca wygrała sprawę na tym etapie w 65,02 % – gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 9.473,00 zł, natomiast apelacja została uwzględniona co do kwoty 6.335,02 zł ($6.335,02 \text{ zł} : 9.473,00 \text{ zł} \times 100\% = 65,02\%$) – i że poniosła koszty w wysokości 900,00 zł stanowiące wynagrodzenie jej pełnomocnika, ustalone w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w związku z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Przy zastosowaniu wynikającej z powołanego przepisu Kodeksu postępowania cywilnego zasady stosunkowego rozdzielania kosztów przeciwnik procesowy M. C. winien zwrócić jej kwotę 585,18 zł ($900,00 \text{ zł} \times 65,02\% \times 100\% = 585,18 \text{ zł}$). O kosztach należnych Skarbowi Państwa, który wyłożył za powódkę opłatę od apelacji w wysokości 488,00 zł orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018 r., poz. 300), nakazując ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi odpowiednią część tej opłaty w kwocie 317,30 zł ($65,02\% \times 488 \text{ zł} : 100\% = 317,30 \text{ zł}$) i nie obciążając powódki obowiązkiem zwrotu ich pozostałej części na podstawie art. 113 ust. 4 tejże ustawy.